

אחת ההפתעות של הפסטיבל האחרון בברלין, היה סרט צנוע, בלתי-יומרגי, שהופק בתקציב זעום, ונעשה על-ידי במאי טירון, ולמרות זאת זכה באות הצטיינות מיוחדת מטעם הפסטיבל. הסרט היה אנשים נואשים, הבמאי — פרנק גילרוי, שהיה ידוע עד אז רק כמחזאי (דבר אלי בוור' דים), והשחקנית הראשית, שירלי מקליין, במשך שנים ארוכות מאוד, ידעו הכל ששירלי מקליין היא קומיקאית מוכשרת, בעיקר כשנותנים לה הזדמנות להשתולל על הבד, ובכל פעם שגילתה נטייה לתפ" קידים רציניים יותר, נתקלה בגבות המור-רמות של המפיקים.

זאת היתה אחת הסיבות שהסכימה ל-עבוד בתנאים שאף כוכב המכבד את עצמו לא היה מסכים להם, בסרטו של גילרוי, הדמות שהיא מגלמת, סופי בנטווד, רחוי-קה מאוד מכל שעשועי העבר של שירלי, וזאת אשה המתעקשת להמשיך בחיי הגני-שואים האומללים שלה, רק משום שכמה פירווי נחת עדיין עדיפים בעיניה על שממה מוחלטת.

להיות קצת כמאים. הסרט, שמחיר הפקתו 300,000 דולר) הוא ממש מגוחך בקנה-מידה אמריקאי, צולם כולו בבית פרטי בברוקלין, שירלי מקליין נסעה כל בוקר לעבודה ברכבת-תחתית, והתלבשוות היו בגדיה הפרטיים.

«אם הסכמתי להופיע בסרט של במאי טירון», הסבירה שירלי לאחר ההסרטה, «היה זה בעיקר משום שידעתי כי בסרט כזה נהיה כולנו, כל המשתתפים בהפקה, קצת כמאים».

«אמנם» היא מודרת להבהיר, «לבמאי יש זכות החלטה סופית ואחרונה, אבל כל הסיפורים הישנים עלי-כך שהשחקן אינו יכול לתפוס את מהות הסרט משום שבסך הכל עליו להתייחס רק לתפקיד שלו, ושהתסריטאי אינו מבין שום דבר בקולנוע משום שהוא מקפיד רק על שגיאות בדקדוק, כל הסיפורים הללו שייכים לעבר, גילרוי כתב את התסריט וביים, וכל מי שהשתתף בסרט, היה גם שותף בחוויית היצירה. הזמנים השתנו, אפילו בעולם הקולנוע».

וזה מזכיר ציטטה אחרת של שירלי מקליין ציטטה בה הכריזה ש,הוליווד איב-

שירלי מקליין ב"אירמה החדום" שוד כפול שבע

דה כל קשר עם תרבות הדור החדש" אנשי עיר הסרטים זעמו על הכוכבת ש-העיוה לירוק כך לבאר ממנה שתחה שנים רבות, ושירלי עצמה נאלצה להסביר מאי-חר יותר למה התכוונה.

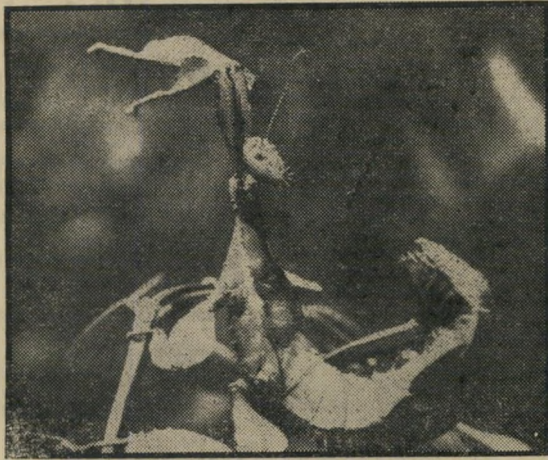
החרקים

באים

רשימות הלסטרום (תכלה, תלאביב, ארצות-הברית) — אם חסר למישהו מכס צרות, אז לנו בבקשה לראות סרט זה ותדעו כי יש לכם עוד צרה אחת גדולה שכלל לא חשבבתם עליה. הצרה: חרקים; חרקים מכל הסוגים, מכל הגדלים ומכל הצבעים, חרקים שלדעת המדען הפיקטיבי הלסטרום, המתבסס על מחקרים אמיתיים, עשויים לרשת את עולם האדם בדיוק כפי שירשו את עולם הדינוזאורים.

האנושות, האוהבת כנראה תמיד לשמוע איך יחריבו אותה, דהרה בכל מקום לראות את הסרט בהמוניה, שהפתיעו את כל מי שחשב כי רק מין הולך היום בקול-נוע (יש גם כאן מין, אם תרצו לקרוא כך לזיווגים בין עכבישים או לתהליכי ההיתרבות של הדבורים). התיאוריה עליה מבוסס כל הסרט היא שהחרקים חוקים מן האדם משום שהם מועלים לפי חוקי הטבע ומנצלים אותם לטובת המשך קיומם האישי, בו בזמן שאדם מנסה להילחם בטבע, וכל מה שהוא מצליח לעשות הוא להרעיל את עצמו ואת סביבתו.

אמנם, כל מה שנאמר בסרט הוא אמת לאמיתה, אלא שכרגיל בסרטים מסוג זה, אין זה אלא אותה חלק מן האמת היכול לשרת את התיאוריה של עושי הסרט. ואם האמנתם באמת ובתמים אחרי "מרכבות האלים" שאתם עומדים לפגוש בקרוב את קרוביכם ממאדים או סיריוס,

החרק המאושר נגד האדם האומלל

אז אין ספק שאחרי "רשימות הלסטרום" תתעלפו למראה כל זבוב או נמלה, ולעצם המחשבה מה הם יכולים לעולל לבן התמותה האומלל. אם אינכם נמנים על המתרגשים במהירות, תמצאו בסרט כמה פרקים מעניינים מחיי החרקים השונים. זהו סרט תעודי מעניין בהחלט, אבל אנא, בלי כל השליחות הפי-לוסופית!

הברבור

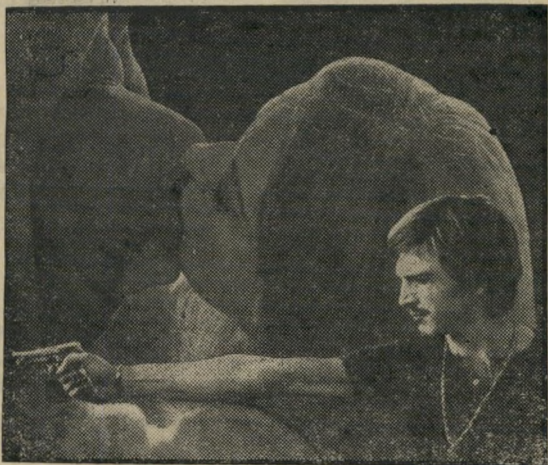
נוברבר

השועל בעל זנב הקטיפה

(בניהודה, תלאביב, איטליה" ספרד) — לגברת אנליה גאדה נמ-אס מבעלה, מאז גילתה את קסמיו של יפהפה מקצועי, היא לא ז'אן סורל. לכן היא עוזבת את ארמון-העיר שלה ומר-רשת עם מאהבה, לארמון-הכפר שלה, על שפת-הים. כאן מסתבר שכל מה שנדמה תמים הוא בעצם מעשה נבלה, כל הצדקים רשעים, כל הרשעים מפלצות, וכל הקברנים נופ-לים לתוך הבורות שחפרו. בתוך הסיפור הזה יש גם כלב גדול ויפה, ויש גם ברבור מיסכן שלא נותנים לו מנוחה (אילולא היה כל העניין ברברי כל-כך, אפשר היה לחשוד שיש כוונה לרמוז למיתולוגיה היוונית).

בקיצור, זהו אחד מאותם סרטי מתח שעלילתם דלילה כל-כך, שיש צורך לדחוס בה כל מיני סצנות אהבה לוחטות והרבה מאוד צילומי סרט. ואשר לרמזים שניתנים לקהל, הם מצטיינים בעדנה של מהלומת אגרוף.

בדרך-כלל, כאשר כבר עושים סרט מסוג זה, הרי הסיבה העיקרית לכך היא שאפשר להפשיט את הכוכבת ואת הכוכב, ולהראות מה הם יודעים לעשות יחד. אלא שהגברת אנליה גאדה דווקא חומר אידיאלי להפשטה, והבמאי אמנם נזהר שלא לצלם את כל החלקים בגופה שאי-כותם תוונה בספק (יש לה למשל ישבן שלא היה מבייש אף אם יהודיה טובה). ואם היתה אולי בסרט איזו סצנה

ז'אן סורל: יפהפה מקצועי

קצת יותר נועזת, של בילוי משולש על יצוע אחד, הרי שהיא נגזרה החוצה מן הצלולויד ונותרה בתמונות המור-צנות בחוץ. אז אם זה לא מותח, וזה לא מגרה, וזה לא אסטטי, וזה לא מעניין, מי צריך את זה!

(סינמה בריה"מ) — זה לא טולסטוי אבל זאת הצגת קולנוע מרהיבת עין, ש-חבל להחמיצה. המאמץ והסכף שהושקעו בסרט, נראים היטב לעין.

*** ידע הבשרים (פאר, אר-צות-הברית) — התפתחות התנהגותו ה-מינית של הגבר האמריקאי ב-25 השנים האחרונות. זה לא מעמיק במיוחד, אבל המישחק משובח והדיאלוגים של צ'ולס ספינר צורבים.

ירושלים

*** כלש ושמו שאפט (הבירה, ארצות-הברית) — עוד סרט בלשי, הפעם על גיבור כושי. מתנהל בקצב מזורז, אבל לא תמיד בהגיון ראוי לשבח. אווירת רחובות הארלם היא החלק הטוב בסרט.

חיפה

*** החישה שבגב (אורה, צר-פת) — תיאור רגיש להתברותו של נער בן 14, עם שיתור נאמן במיוחד של צר-פת מימי מלחמת אלג'יר. הרבה הומור צרפתי מעודן, ומישחק טוב של לאה מאסארי בתפקיד האם.

*** רומנסה של ג'וזף סוסים יהודי (ארמון, ארצות-הברית) — סיפור נוסטאלגי מברד על יהודים המנסים להמ-שיך ולחיות בעיירה פולנית קטנה, בתחילת המאה.

פנאי שלה, היא מתכננת, לעומת-זאת, דר-כים להוציא גנבים אפשריים מן הדעת. למשל, "החכמה" כך היא אומרת, היא לצייד את הדלת בארבעה מנעולים ולסגור רק שלושה מהם. גנב ישתגע לפני שיג-לה איך פותחים את המנעול הרביעי". כשנותר לה עוד זמן, עוסקת שירלי בכתיבת המשך האוטוביוגרפיה שלה. ה-חלק הראשון שלה נמכר היטב. עכשיו היא מתכננת להמשיך, כשהיא תספר כי עיקר על עצמה ותצויע את מעשי הסוב-בים אותה. "אנסה לומר את האמת מבלי לפגוע באיש" בחלק הראשון, היא כמעט הצליחה. וזה רק מוכיח שהיא באמת אשה בלתי-רגילה.

תדרוך

תלאביב

*** יחלומים לנצח (אופיר, אנג-ליה) — שון קוגני הוא שוב גיימס בונד בפרשיית ריגול שאינה מותחת במיוחד, אבל יש בה הרבה ביזר והמצאות. *** דקמרון (סטודיו, אנגליה) — סיפורו של בוקאצ'יו על איולת ה-אדם וחולשותיו הרבות, אינם מאבדים אומה מחוצפתם, בגירסה הקולנועית ה-אישית מאוד של הבמאי פאולוני. מרגיז את הבורגנים. *** מלחמה ושלווה חלק א'